

височини ставаха все по-голи, горитѣ почнаха да редѣятъ. Просторѣтъ, макаръ още затворенъ отъ високи върхове, се разширяваше.

Малка почивка. Всѣки закуси по нѣщо. Наново запъплахме нагоре. Но сега вече не бродѣхме срѣдъ горската шума, а по оголенъ планински върхъ, обрасълъ съ мека трева. Краката ни се плъзгаха. Подпирахме се съ тоягитѣ си и пазехме да се не подплъзнемъ и отидемъ на гости въ дола, който зѣеше страшно подъ насъ.

Бѣше студено и влажно. Но ние не чувствувахме това. Потъ течеше отъ зарумененитѣ ни лица. Все пълзимъ, пълзимъ, пълзимъ. Къмъ 12 часа бѣхме на самото било на Рила. Предъ насъ стърчаха наблизко скалитѣ на Еленинъ върхъ, на дѣсно презъ дола се тъмнѣеше гъстата гора на Бричеборъ, задъ него на западъ — Царевъ върхъ.

Водачѣтъ ни съобщи, че задъ рѣтлината на северъ, ще се спуснемъ къмъ седемтѣ езера. Но преди това той напусна пѣтеката и ни поведе на десно, право нагоре по бърдото.

Когато излѣзохме горе, останахме захласнати. Въ една дълбока и кржгла пропастъ, надъ която стърчаха страховито грамаднитѣ скали на Еленинъ върхъ, лъснаха нѣколко езера. Това сж Урдинитѣ езера — обясни водачѣтъ ни. Надъ езерата се блѣлѣха нѣколко снѣжни прѣспи. Тѣ се топѣха бавно и водата незабѣлявано се стичаше въ езерата.

Гледката бѣше очарователна, но въ сжщото време и страховита. Водата на езерата блѣстѣше отъ слънцето. Съборенитѣ грамади отъ камъни и венецѣтъ отъ снѣжни прѣспи правѣха картината живописна. А надвесенитѣ грамадни скали, които сѣкашъ се готвяха да се сгромолясватъ въ бездната, както и стрѣмнитѣ стени на дълбоката пропастъ, ни внушаваха страхъ и ни караха да стоимъ малко по-далечъ отъ зиналата грамадна дупка.

Въ първия моментъ всички застанахме предъ тази величествена картина мълчеливи. Стоимъ и гле-